

Međunarodno Glasilo

Klanjateljice Krvi Kristove

Klanjateljice Krvi Kristove – Vrhovna uprava - Via Maria De Mattias 10, I - 00183 Roma

www.adoratrici-asc.org

redazioneasc@adoratrici-asc.org

Godina XXII. - br. 1, siječanj 2020.

Svakodnevno Božić

Uvodnik

Na ulicama je atmosfera božićne kupovine pomiješana sa željom traženja znakova Božića koji je postao čovjekom. Tako svaki glas, svaki poziv, svaki pogled može biti ta Prisutnost.

U vezi s tim, prije nekoliko dana bila sam u medicinskoj klinici i, dok sam čekala da me prozovu, primijetila sam majku kako skida kaputić djetetu koje drži u naručju. Držala je dijete s nježnošću svjesna da drži ono najkrhkije i najdragocjenije što postoji. Pogledala sam nježnost koju zna prepoznati onaj tko je u životu zaista uživao u majčinskom zagrljaju. Skupila sam hrabrosti i upitala za dob djeteta. Dijete se činilo mnogo manjim i krhkijim od dvomjesečnog jer je, kako mi je majka povjerala, prijevremeno rođeno. Pitala sam ju što je osjećala u trenutku kad je postala majka, i bez oklijevanja, reče: „To je bio neopisiv osjećaj. Imati je u naručju i razmišljati da je ona dio tebe, da je dio mene u njoj!“ Nastavila je govoriti da je Giulia, tako se zove njezino dijete, rođena prerano zbog distresa fetusa, i zbog čega su je porodili carskim rezom. Njen život je dar. Nakon ovog dijaloga među nama je zavladała tišina. Nisu bile potrebne dodatne riječi za razmatranje misterija. Počela sam razmišljati da je možda Bog Otac osjetio tu istu radost, isti neopisiv osjećaj u trenutku kada je stvorio ljudsku

osobu. Ljudska osoba nosi Njegovu sliku. Da smo svjesni koliko nas Bog zaista voli i prije nego smo došli na ovaj svijet, to bi stvarno bio Božić.

Tada sam pozvana na ugovoreni termin tijekom kojeg sam imala priliku upoznati laboratorijskog tehničara. Zatvorenih očiju zatražio je da se molim za njegovu baku Filomenu, koja je umrla samo nekoliko dana prije, na blagdan Bezgrešnog začeca. Utješila sam ga svjedočeci o prisutnosti i dobroti Djevice Marije koja je lijek i put prema otkupljenju.

Dok sam izlazila iz klinike shvatila sam da je Gospodin bio prisutan u te dvije priče: o životu i smrti, o Giuliji koja se rodila i Filomeni koja je umrla. Bog mi je jasno potvrdio, kao i svaki dan, koliko umiranja postoji da bi se dovršio život i da su oba glagola dar Njegovog postojanja. Ustvari, Isus je na križu, umirući, uništio samu smrt.

Dakle, Bog je prisutan: on postaje prisutan u našem čovječstvu, u želji da upoznamo jedni druge, da razumijemo tajne skrivene u svakoj priči, da zastanemo i promišljamo. To je Božić, dopuštamo da Ljubav prožme naša srca kako bi prevladala naše nesigurnosti, naše strahove u prihvaćanju Drugoga u svakom danu našeg života.

s. Maria Grazia Boccamazzo, ASC

Uvodnik

◇ Svakodnevno Božić

Prostor Vrhovne uprave

◇ Treći Svjetski dan siromaha

Iz Svijeta ASC

◇ Služiti dragom bližnjemu

◇ Zora svjetlijeg dana u Boliviji

◇ Sjećanja iz života

◇ Dan lobiranja u Springfieldu

Kazalo

1	◇ S ljubavlju nikad niste sami	7
1	◇ 90 godina prisutnosti Klanjateljica u Röthenbach-u	8
	Prostor za JPIC/VIVAT	
2	◇ Briga za život	9
	U Družbi	
3	◇ Kalendar Vrhovne uprave	10
4	◇ Rođendani: proslavimo život	10
5	◇ Preselile su u kuću Očevu	10
6		

Treći Svjetski dan siromaha

Nada siromašnih nikada neće biti razočarana

Nada siromašnih ne znači samo dati im nešto za jelo i mjesto za spavanje. To nije dovoljno. Svaka osoba, uključujući siromašne, ne živi samo na biološkoj razini. On ili ona također živi s višim vrijednostima: želi odnose, doživljava istinu, dobrotu i ljepotu. Organizatori različitih događaja vezanih uz Svjetski dan siromaha dobro su razumjeli najdublje želje ljudi koji često žive na rubu društva. Zbog toga je trud oko organizacije Trećeg Svjetskog dana siromaha dodirnuo sve dimenzije života.

9. studenoga, skladatelj Nicola Piovani (poznati talijanski skladatelj glazbe za filmove "Život je lijep" i „Pinocchio“) i mons. Marco Frisina dirigerao je Talijanskim Orkestrom filma i Zborom Biskupije Rim na koncertu u Dvorani Pavla VI. Bio je to način darivanja vremena za glazbu, razmišljanje i nadu publici siromašne i potrebite braće i sestara u pratnji volontera iz različitih dobrotvornih udruga i organizacija. Dvorana Pavla VI. bila je prepuna starijih ljudi, beskućnika, obitelji u nevolji i mnogih ljudi koji su se našli u nesigurnim situacijama i koji obično ne bi mogli doživjeti koncert.

Bio je to koncert sjetve radosti, a ne trenutak zabave, jer sjeme će ostati u dušama svih i to će učiniti mnogo dobra za sve. To su bile riječi koje je papa Franjo iskoristio kao pozdrav prigodom prvog Koncerta za siromašne 2017. Ovaj put je bila posebna večer koja je posijala radost, nudila ljepotu glazbe i ponovno oživljavala osjećaj dostojanstva u svakoj osobi. Snagom glazbe koja ima sposobnost spajanja duša i sjedinjenja s Gospodinom podižući nas i oslobađajući nas naših strepnji, u život mnogih ljudi položena je istinska zraka nade. Bilo je to čudesno iskustvo za neke od nas koje smo sudjelovale u ovom događaju.

Naša zajednica u generalnoj kući također se pridružila proslavi Dana siromaha. U nedjelju, na misi u 11:00, 17. studenoga, ugodili smo volontere Zajednice Sveti Egidije koji su u našu crkvu doveli

siromahe iz naše okolice. U grupi je bilo materijalno siromašnih, ali prije svega bilo je puno starijih osoba koje svaki dan ostaju zatvorene u svojim stanovima ili umirovljeničkim domovima. Pozvali smo sve na bratsku gozbu. Njihova je reakcija bila ispunjena entuzijazmom. Zajednički obrok, zajedno s ljudima zainteresiranima za njihov život, pružio je starijim osobama priliku da provedu poslijepodne na drugačiji način. Njihovi dani su obično svi isti. Stoga, čak i takav obrok postaje sjajna prilika da se izvuku iz svakodnevnice, prazne rutine i provedu neko vrijeme u društvu drugih ljudi. Siromašni nisu samo oni koji žive na ulici, već i stariji. Često su materijalno siromašni, ali prije svega, siromašni su jer nemaju nikoga s kim bi razgovarali. To je prilično teško.

Pjevanje tradicionalnih radosnih pjesama bilo je sjajno iskustvo. Smijeh, uzvici i pljesak odjeknuli su u našem starom kazalištu. Suze radosti vidjele su se u očima jednog siromaha koji svaki dan živi na ulici. Došao je sa svojom „kućom“, to jest s koferom i torbom u kojoj je bio sav njegov imetak. Vjerojatno dugo nije doživio takvu radost. Jedna od gospođa iz Doma umirovljenika koja obično ne razgovara ni s kim, nasmijala se naglas i pokrenula ruke sjajnom animacijom kako bi izrazila svoju radost. To je smisao organiziranja ovih dana.

Sretne smo što smo mogle izliti kap nade i radosti u ovaj ocean ljudskih potreba.

s. Wiesława Przybyło, ASC

Služiti dragom bližnjemu

Klanjateljice Krvi Kristove u Mozambiku - Mafuiane, obavljaju svoje poslanje među potrebitima.

Sestre pružaju usluge u dvije vrtičke škole, brinu o starijim osobama i katehiziraju djecu, mlade i odrasle. Također pomažu siromašnima. U svom služenju upoznale su dvoje mladih, Antonia i Ernestinu, iz Demokratske Republike Kongo. Oboje su izgubili roditelje i neke rođake tijekom građanskog rata u svojoj zemlji. Kad su ubijeni Ernestinini roditelji, ona je imala pet godina. Njih dvoje su se poznavali još od mladosti i sreli su se u Mozambiku u nekoliko navrata dok nisu odlučili živjeti zajedno. Kad su donijeli odluku o vjenčanju, upućeni su u župu Blažene Clementine Anwarite u Boaneu. Župnik ih je pozdravio i, budući da ne govore dobro portugalski jezik koji se govori u Mozambiku, doveo ih je do nas kako bismo ih mogle pripremiti za vjenčanje na jeziku Swahili koji im je poznat.

Uspjele smo ih poučiti i pomoći im u pripremi za njihov brak. Ohrabrile smo ih i učinile sve da se osjećaju dobrodošlima kod nas i u filijali Mafuiane. Poznate su nam posljedice rata. Ti mladi ljudi, unatoč svim ratnim strahotama i gledajući smrt

svojih roditelja, ostali su vjerni svojoj vjeri. Zaista, vrlo su snažni u svojoj vjeri. Zahvaljujemo Bogu koji nam daje priliku upoznati takve ljude u našem apostolatu. Ne uče samo oni od nas, već i mi učimo od njih. Nakon gotovo godinu dana pripreme za brak, u kolovozu 2019. godine vjenčali su se u filijali Sveti Frumencije u kojoj pomažemo. Vjernici su za njih priredili veliko slavlje i dvije su se obitelji dobrovoljno prijavile za roditelje. Svi smo bili sretni toga dana.

Zahvaljujemo Bogu koji kroz naše služenje nastavlja ujedinjavati svoj narod i pomaže im da prihvate jedni druge i da se osjećaju kao jedna obitelj bez obzira na granice njihovih zemalja i rasa.

s. Yohana Amu, ASC

Zora svjetlijeg dana u Boliviji

Sestra Anitawa, ASC, koja živi u La Pazu, dijeli svoje iskustvo tijekom nedavnih reakcionarnih događaja u Boliviji, koji su posebno uključivali ovaj grad.

Nekoliko dana nakon što je bivši bolivijski predsjednik Evo Morales napustio Boliviju tražeći azil u Meksiku, pojavila se mračna nesigurnost u zraku.

Bivši pastir Lame iz bolivijskog gorja i prvi autohtoni predsjednik zemlje podnio je ostavku u nedjelju, nakon gotovo 14 godina na vlasti, nakon čega su uslijedili tjedni prosvjeda zbog spornog rezultata predsjedničkih izbora.

Prevladale su pljačke, vandalizam i paljevine. S prozora moje kuće mogla sam vidjeti jednu od mnogih prepreka na cesti, čuti eksploziju dinamita i osjetiti miris bačenog suzavca kako bi se rastjerala gomila.

Jučer sam uočila 25 prepreka na cestama dok sam išla kući praznih ruku s tržnice. Malo se može kupiti.

Pojela sam nešto na tržnici u nekom „kiosku“ brze hrane, i hrana je bila ukusna. Ljudi testiraju slobodu napuštanja svojih kuća.

Evo Morales podnio je ostavku kada je Organizacija Američkih Država prijavila prijevaru na izborima 20. listopada, a oružane snage su ga na kraju prisilile na odustajanje.

Potpredsjednica Senata Bolivije, Jeanine Áñez, vrši dužnost privremene predsjednice dok se ne mognu održati novi izbori iako neki protestiraju zbog njezina preuzimanja vlasti. Atmosfera je napeta, a vojska je sada pozvana da pruži potporu policiji protiv pro-Moralesovih demonstranata. Zemlja je paralizirana zatvorenim školama i tvrtkama, i nema javnog prijevoza. Ljude se potiče da ostanu u kući.

Prava demokracija je san bolivijskog naroda. Bio je privilegij sudjelovati u njihovoj borbi u posljednjih nekoliko burnih tjedana. To je njihova povijest spasenja kao i moja, i „si Dios quiere“ (ako Bog da) uskoro ćemo uživati u svjetlijem danu. Viva Bolivia!

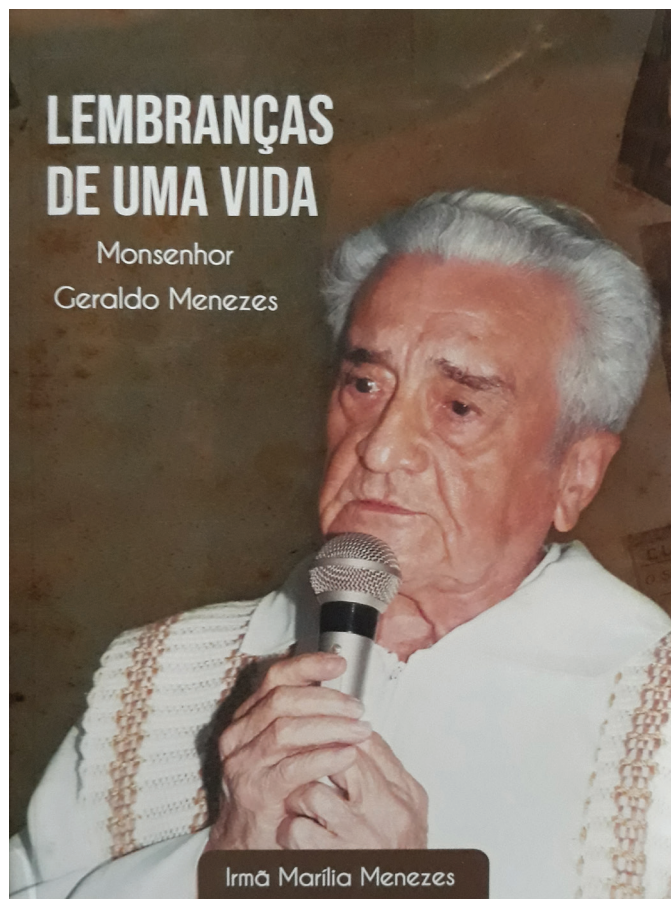

s. Anitawa (Ann) Fearday, ASC

Sjećanja iz života

MONSIGNOR GERALDO MENEZES

S. Marília Menezes živi u Brazilu i napisala je knjigu u kojoj govori o svom bratu svećeniku.

Sada sam našla vremena da ispunim svoje zvanje pisca i, kao Klanjateljica, želim izraziti pisanom riječi sve što mogu.

Tako sam u ovoj knjizi na 162 stranice s već spomenutim naslovom govorila o nekim aspektima života mog brata svećenika mons. Geralda Menezesa, s kojim sam bila bliska kad mi je regionalna poglavarica s. Rosa Telles, ASC, omogućila da odem u zajednicu Belem 2005. godine kako bih mu pomogla. Ostao je gotovo potpuno slijep nakon što ga je delikvent napao 1983. godine, pucajući u njega dok je ulazio u crkvu Presvetog Trojstva gdje je bio župnik.

Moj brat je umro u ožujku 2018. u dobi od 96 godina ostavljajući primjer svećeničkog života, hvala Bogu, lijepo svjedočanstvo služenja u Nadbiskupiji Belem, kao biskupijski tajnik, tajnik Nacionalne Biskupske konferencije Brazil, i posebno uključenost u rad s obiteljima oko 35

godina.

U političkoj sferi, don Geraldo je u burnoj fazi vojne represije (1966. - 1987.). pomagao skupini mladih u crkvi Presvetog Trojstva, koji su riskirali da će biti zatvoreni jer su nastojali bolje razumjeti što se događa u Brazilu gdje su oni koji su se protivili režimu, i svećenici i laici, bili mučeni i osuđeni na smrt.

U knjizi govorim i o Geraldovoj ljubavi prema Klanjateljicama, kada je propovijedao u našim duhovnim vježbama, poticao sestre, uključujući mene, da rade na beatifikaciji sestre Serafine itd. Zajednica Gospe od Guadalupe u kojoj živim, pomaže mi u prodaji knjige kako bih ostvarila misionarski posao i zato što će se novac zarađen od prodaje knjiga upotrijebiti za socijalna djela ASC u Brazilu. Knjiga je službeno izašla 29. studenoga u župnoj crkvi Presvetog Trojstva, gdje naše sestre volontiraju.

Brazilski pjesnik je rekao: „Knjiga koja tone u dušu jest poput sjemena iz kojeg palma raste“. Nadamo se da je to tako ...

s. Marília Menezes, ASC

Dan lobiranja u Springfieldu

Springfield je glavni grad države Illinois, jedna ASC pripovijeda o svom iskustvu animatorice Pravde i Mira druge Družbe, tijekom demonstracija u korist zakona o okolišu.

Krajem prošlog mjeseca pridružila sam se kolegama Vijeća za zaštitu okoliša Illinois na skupu za čistu energiju radnih zakona tijekom veta sjednice u Illinois State Capitol. Oko 500 ljudi prisustvovalo je događaju 29. listopada. Bilo je sjajno!

Vijeće za zaštitu okoliša u Illinoisu zagovara i educira za upravljanje okolišem i njegovom održivosti. To predstavlja 80 organizacija za zaštitu okoliša i organizacije zajednice te gotovo 300 pojedinaca iz čitavog Illinoisa.

Svatko od nas koje možete vidjeti na fotografiji ima snažnu želju povezati se s drugima koji su isto tako zabrinuti zbog klimatskih promjena i žele zaštititi planet.

Ljudi svih dobnih skupina iz cijele države pohađaju večernju obuku za zastupanje u zakonodavstvu, bilo u Chicagu ili Springfieldu. Podijeljeni smo u grupe kako bismo odražavali našu izbornu jedinicu.

Podsjetili smo zakonodavce da će Zakon o čistim energetske poslovima države Illinois do 2030. dovesti do 39 milijardi USD izravnih privatnih

ulaganja u Illinoisu. Donošenje zakona bi značilo ogromno povećanje ulaganja u čistu energiju, što bi dovelo do većeg broja radnih mjesta i uštede energetske učinkovitosti zaštićujući tako planet za buduće generacije.

Mnogi su uznemireni zbog neaktivnosti predsjednika Trumpa obzirom na klimatske promjene i političke napade na okoliš. Primijetili smo da je potrebno čuti i druge glasove. Kao što je papa Franjo izjavio u *Laudato Si*, naš planet plače. Čujemo li njegove krikove? Neki od nas na ovom skupu su rekli: da, brinemo o našem zajedničkom domu.

Često posjećujem Capitol u sklopu svoje službe kao koordinatorica pravde i mira u Bolnici sestara svetog Franje u Springfieldu.

s. Mary Shaw, ASC

S ljubavlju nikad niste sami

Iskustva iz Zatvora Rebibbia – Rim

U srijedu, 13. studenoga, u kazališnoj dvorani Zatvora Rebibbia održana je prezentacija knjige „Nismo sami“. Knjiga, koja je zbirka razmišljanja nekih zatvorenika na temu osamljenosti, treća je u nizu koja predstavlja rezultate pastoralnog rada sestre Emme Zordan.

Osim urednice zbirke sestre Emme Zordan, Klanjateljice Krvi Kristove, događaju su nazočili: kardinal Giuseppe Petrocchi, nadbiskup Aquile; mons. Dario Edoardo Viganò s Papinske Akademije znanosti; Nadia Cersosimo, ravnateljica Zatvora Rebibbia; i Davide Dionisi, novinar Radio Vatikana.

Skup je pružio priliku za razmišljanje o temi samoće. „Samoća je složeno iskustvo“, rekao je kardinal Petrocchi jer nije povezana s režimom pritvora, ali može biti „patologija“ koja može pogoditi svakog od nas. Koliko ljudi znamo koji su sami iako se nalaze usred mnogih drugih ljudi? „Možete stajati pored drugoga, a da niste tamo i jedni za druge.“ Stoga je svima obaveza pobijediti samoću unutar sebe. Svatko od nas mora ponovno otkriti umijeće zajedničkog života.

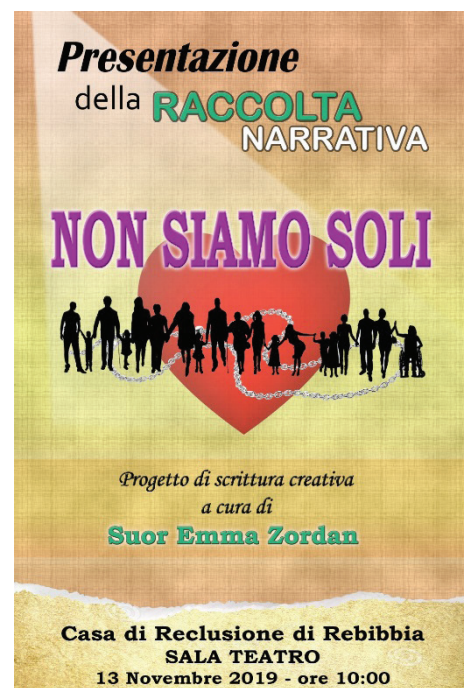
Za ravnateljicu kuće zatvora, dr. Nadiu Cersosimo, „Važno je da se ova pisana poruka iznese na vidjelo jer služi ne samo kao obrazac pročišćavanja zatvorenika, već i za podizanje svijesti o tome koliko dobra postoji u svakoj osobi“. Dr. Cersosimo podsjetila je da su oni koji žive u zatvoru rezultat našeg društva i zato svatko od nas mora osjećati odgovornost za svoje obraćenje i otkupljenje koje se može dogoditi i pred praznim listom papira i s olovkom u ruci. „Uspostavljanje kontakta i kroz pisanje“ – naglasila je – „služi kao podsjetnik da iza zločina stoji čovjek koji je pogriješio, ali koji ima pravo živjeti drugu šansu“ što smo kao kršćani pozvani pružiti.

Kratko svjedočenje Eleonore Colasante

„Kako dobar osjećaj!“

Draga moja braćo i sestre, htjela sam s vama podijeliti činjenicu da smo moj dragi brat Manolo i ja bili radosni zbog sudjelovanja u predstavljanju pisane zbirke „Nismo sami“ nekih zatvorenika iz Kuće zatvora Rebibbia. Bila sam duboko dirnuta jer u tim riječima postoje svi njihovi osjećaji i osjećaji njihove drage rodbine. Tamo sam osobno upoznala vrlo osjetljive ljude i bila sam jako dirnuta. Oni su ljudi koji su razumjeli da su pogriješili, ali u nemogućnosti povratka, povjeravaju se Bogu i svojoj braći i sestrama. Voljela bih ih zagrliti, također i za vas, jer sam sigurna da će od danas svatko od vas u svojim srcima napraviti mjesta za molitvu i sjećanje na one koji proživljavaju proces ljudskog i duhovnog otkupljenja. Iskrena hvala sestri Emmi koja nas je obdarila ovom sjajnom emocijom. Uvijek ću pamtiti te oči i te riječi. Ne, nikad neću biti sama!

Manolo Pizzoli

90 godina prisutnosti Klanjateljica u Röthenbach-u

5. listopada, ASC zajednica u Röthenbachu proslavila je 90 godina osnutka. Sestra se prisjeća povijesti života i služenja u tom mjestu.

1929. godine sestre su kupile kuću od bračnog para, zajedno sa svom stokom, livadom i šumom. Posvetili su to imanje svetom Josipu povjeravajući svecu sve svoje brige i svoju budućnost. Prve dvije sestre radile su na farmi. Treća im se pridružila kao kuharica, a četvrta kako bi se brinula o djeci u vrtiću. Tijekom zime sestre su nudile tečajeve šivanja mladim ženama iz okolice.

Skrb za bolesne u njihovim kućama bio je još jedan poziv. Medicinska sestra je išla pješice ili biciklom do udaljenih kuća. Mnogo puta su ih tijekom noći nazivali bolesnicima i umirućim osobama. Godinama je nekoliko sestara vršilo ovo poslanje po kućama što je narod veoma cijenio.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata zabranjene su aktivnosti redovnica s djecom i bolesnima. Zajednica je zbog poteškoće u komunikaciji bila potpuno odvojena od kuće matice u Schaanu. Međutim, sestre su nastavile život zahvaljujući povjerenju u Božju pomoć i zagovor svetog Josipa. Pojedini dobri susjedi pomagali su im u obrađivanju zemlje stavljajući se na raspolaganje za bilo kakvu potrebu ili savjet. Nakon užasa rata, mnoge su izbjeglice pokušale na vrata samostana i sestre su dijelile sa siromašnima sve što su imale za život.

Caritas je počeo slati ljude u kuću Sv. Josipa na oporavak, zahvaljujući zdravom zraku u toj regiji.

Kasnije su i stariji ljudi tražili boravak na ovom mjestu gdje bi htjeli provesti posljednje dane svog života.

Stoga je kuća obnovljena i proširena, kako bi imala više prostora i izgrađena je kapela koja postaje udobna za potrebe starijih osoba i onih kojima je potrebna zdravstvena zaštita. Sestre su nastavile služiti u kuhinji, praonici, kući i vrtu, a nekoliko godina jedna je sestra pratila skupinu mladih slušajući ih i moleći s njima. U to je vrijeme sestra bila članica župnog vijeća, predstavljajući zajednicu i kuću Sv. Josipa.

Danas devet sestara služi u kući Sv. Josipa: na centrali, u blagovaonici, vode brigu o cvijeću i prisutne su u kapeli. Osoblje brine s ljubavlju o osobama kojima je potrebna pomoć.

Prisutnost sestara u molitvi i patnji, njihovo vrijeme provedeno s bolesnima i umirućim osobama izuzetno cijene starije osobe, njihove obitelji, osoblje i župa.

**u ime ASC zajednice
s. Elisabeth Huber, ASC**

Briga za život

Vrednote pravde, mira i integriteta stvorenoga itekako se odražavaju na ASC duhovnost. Pozvane smo vratiti lijepi poredak stvari i brinuti se za naš zajednički dom. Kada radimo za pravdu i mir, ponekad je naš život u opasnosti jer uznemirava neke ljude u društvu. Kad surađujemo u Isusovu otkupiteljskom djelu, možda ćemo trebati položiti život kako bismo mnogima dali život. Shvaćam da nam je možda potrebna hrabrost, suosjećanje u patnjama i osjetljivo srce da bismo poslušali glas vapaja zemlje i siromaha. Imam divno iskustvo dok radimo u Selu Nade.

Klanjateljice Regije Tanzanija, kao promotori JPIC-a, doživljavamo Božansku Providnost kroz prisutnost Sela Nade (Village of Hope) gdje postoji odgovor na vapaj krvi djece zaražene HIV-om i siročadi. Život koji je bio skoro izgubljen sada je spašen zdravstvenom skrbi, ljubavlju i drugim osnovnim potrebama koje su im pružene. Ovim radom pomažemo društvu da shvati važnost brige umjesto stigmatiziranja, na taj način nestaje barijera straha i predrasuda između bolesnih i zdravih ljudi.

Zajedno s ljudima, posebno mladima, puno smo naučile, tako smo imale priliku otkriti različite talente. Kroz seminare u našim školama (Srednja škola Amani i Srednja škola Maria De Mattias) djevojčice su podigle svijest o brizi za život postajući pažljive na potrebe siromašnih, podržavajući svoje kolege koji si ne mogu priuštiti nešto osnovno. Ista svijest navela ih je da pomažu jedni drugima u učenju. Suradnja učenika podigla je srce molitve i straha Božjega.

Inspirirani seminarima za podizanje svijesti o životu koji su bili organizirani u župi Chibumagwa

(filijala Mwiboo), mladi su mogli formirati molitvenu skupinu poznatu pod nazivom MARIA DE MATTIAS GROUP. Zajedno mole, izrađuju projekte za razvoj mladih i to ih je dovelo do razvoja kapaciteta za rad u timu. Sve su skupine željne više naučiti o JPIC-u kako bi rasle u svijesti o brizi za život i stvoreno. Seminari u JPIC-u pomogli su nekim ljudima da razumiju učinke ženidbe s maloljetnom djevojkom i naveli su ih da vide važnost poštovanja osobe.

Djeca su budućnost Crkve i društva. Ako su motivirani za rast u vjeri, ljubavi i milosrđu, mogu izgraditi jaku zajednicu vjere i prenositi je s generacije na generaciju. Grupe Svetog Djetinjstva prisutne u župi Chibumagwa i župi Manyoni, mladi članovi uče molitve, sudjeluju u Euharistijskom slavlju i u zboru.

Takozvane „Grupe Djevojaka Djevice Marije“ iz ŽUPE KISASA i ŽUPE MANYONI, počinju učiti vrlinu Blažene Djevice Marije i moliti krunicu, zajedno obavljaju razne poslove i aktivnosti u crkvi. Njihovim primjerom druge su djevojke motivirane da se pridruže istoj grupi pa mogu i rasti u istoj svijesti o poštivanju života i stvorenoga.

s. Grazia Innocente, ASC

Kalendar Vrhovne uprave

9. i 10. siječnja: s. Nadia Coppa sudjeluje na Skupštini UISG-a

25. siječnja: sastanak u Rimu dobročinitelja i suradnika Sela nade: Mnogo ruku ... jedno veliko srce za Selo Nade

Rođendani: proslavimo život

30 godina

s. Lirie Mëhilli 21. 01. 1990. Albanija

50 godina

s. Kyung Soon Josephina Lee 16. 01. 1970. Koreja

60 godina

s. Czesława Maćkała 14. 01. 1960. Wrocław

70 godina

s. Barbara Ann Kolonoski 01. 01. 1950. USA

s. Ljubica Šumić 10. 01. 1950. Zagreb

s. Kristina Jajčević 21. 01. 1950. Zagreb

80 godina

s. Olivia Woltering 18. 01. 1940. USA

s. Martha Ann Lauber 22. 01. 1940. USA

s. Maria Accattoli 27. 01. 1940. Italija

s. Palmina Pinto 27. 01. 1940. Italija

s. Maria Pompa 28. 01. 1940. Italija

90 godina

s. Giovannina Di Tommaso 17. 01. 1930. Italija

Preselile su u kuću Očevu

30. 11. 2019. **s. Isabel Oliveira** Brazil
 03. 12. 2019. **s. Maria Riggi** Italija
 04. 12. 2019. **s. Maria Tucci** Italija
 06. 12. 2019. **s. Lidia Segarelli** Italija

Međunarodno Glasilo

Klanjateljice Krvi Kristove

Međunarodno glasilo
 Klanjateljice Krvi Kristove
 Vrhovna uprava
 Via Maria De Mattias 10, I - 00183 Roma
Godina XXII. - br. 1, siječanj 2020.

Uredništvo:
 Maria Grazia Boccamazzo, ASC
 Debora Brunetti

Prijevod
 s. *Klementina Barbić* - hrvatski
 s. *Betty Adams* - engleski
 s. *Martina Marco* - kiswahili
 s. *Bozena Hulisz* - poljski
 s. *Clara Albuquerque* - portugalski
 s. *Miriam Ortiz* - španjolski
 s. *Johanna Rubin* - njemački